

Kolika sreča zanj, da ni voda posebno globoka! Nekdo priskoči z dolgo lestvo in jo položi čez predrtino. Mirko se oprime lestve, in tako pride počasi zopet na suho. Seveda je premočen do kože, da kar kaplja od njega. Da se ne bi prehladil, obleče si hitro suknjo, stopi v zaprt voz in oddrdrá domov.

Po tem dogodku mine tudi druge drsalce prejšnje veselje. Drug za drugim se poizgublajo domov. Drsališče ostane kmalu prazno in tiho. Polagoma izgublja tudi nebo prejšnje žarenje. Po svodu se razlije ona prijetna modra barva, kakoršno vidimo v jasnih zimskih nočeh nad seboj. Tam izza Krimskih vrhov pogleda zaspana luna, ter se zvedavo ozrè po zapuščenem drsališču. V modrikastem, ledenem zrcalu si ogleda svoj blede obraz. Ob enem z luno primigljajo na sinji oblok ljubke zvezdice in se ozró kakor božja očesca na zapuščeno drsališče.

Tam v mestu v gorki postelji je pa med tem objel Mirka sladki spanec, ter ga v ljubkih sanjah zazibal na drugi svet.

Prva črka.

Naša Minka kodrolasa
V šolski klopici sedi,
Ima ploščico in knjigo,
In že piše — črko **i**.

Gori, doli, zdaj okroglo,
Ven — in pika, to se vé,
Če je le pisalo pridno,
Da ne vhaja čez vrsté.

Malo se ročica trese,
Minka, le ne bati se,
Koncem leta, — to bo kmalu,
Čitala boš črke — vse!

Čitala iz knjige bajko
O »Rudeči kapici«
In o »Palčku«, ki je malo
Večji bil, — kot črka **i**.

Fanica Volk.

